

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr 2038 van 27 september 2007
in de zaak X/IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nepalese nationaliteit, op 27 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2007.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat G. DAEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VEREEKEN die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

- 1 Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 23 januari 2006 België binnenkwam, verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.
- 2 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 12 juli 2007, verstuurd op 13 juli 2007.
- 3 De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag kunnen als volgt worden samengevat: verzoekers vader zou als dorpshef sympathisant zijn geweest van de National Democratic Party (NDP) en vermoord zijn door de maobadi. Verzoeker zelf zou opgepakt zijn geweest door het leger wegens het verlenen van steun aan de Maobadi. Verzoeker zou zijn gedwongen een verklaring om geen hulp meer te verlenen aan de Maobadi, te ondertekenen. Vervolgens zou verzoeker ontvoerd zijn geweest door de Maobadi wegens zijn beweerde samenwerking met de autoriteiten. Na zijn vrijlating zou verzoeker een convocatie hebben ontvangen, maar hij zou hier niet op zijn ingegaan uit schrik voor een straf. Na een gevecht tussen het leger en de

Maobadi in de nabijheid van verzoekers woning besliste hij Nepal te ontvluchten. In België heeft hij van familie vernomen dat hij nog steeds gezocht wordt door de Maobadi.

- 4 De bestreden beslissing hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
- verzoeker heeft ongeloofwaardige verklaringen afgelegd m.b.t. zijn vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten;
 - de algemene situatie in Nepal is aanzienlijk verbeterd sinds verzoekers vertrek;
 - uit informatie blijkt dat de Maobadi iedereen verwelkomen die de regio is ontvlucht tenzij die persoon wordt aanzien als “vijand van het volk”.
 - uit dezelfde informatie blijkt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat men wordt bestempeld als “vijand van het volk” na een kortstondige arrestatie door de Nepalese autoriteiten;
 - sinds april 2006 bestaat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld;
 - de door verzoeker neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 1 Verzoeker meent in een eerste middel dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat onderhavig beroep hieraan niet voldoet. Conform deze procedure zou verzoeker recht hebben op een onderzoek van de feiten doch in casu zou dit recht worden beperkt doordat verzoeker na het indienen van onderhavig beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie/conclusie kan bijbrengen. Dit zou een schending betekenen van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de principes van het EU-procesrecht. Verder verwijst verzoeker naar een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en andere rechtsbronnen die het belang en de rechtstreekse werking van artikel 47 zouden bevestigen. Hij merkt ook op dat dit artikel gelijklopend is met de invulling van artikel 6 lid 1 van het EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich niet alleen uitstrekt over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar ook over alle materies dat het Europees recht regelt waaronder dus ook het asielrecht. Voorts geeft verzoeker een uiteenzetting over het begrip “volle rechtsmacht” en ondersteunt zijn betoog met rechtspraak van het EHRM omtrent de toepassing van artikel 6 lid 1 van het EVRM. Tenslotte vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie die als volgt luidt: “Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges kennis dienen te nemen van conclusies en feiten tot op de dag dat de debatten worden gesloten.”
- 2 Allereerst wenst de Raad op te merken dat het Handvest geen enkele wettelijke status heeft zodat artikel 47 van dit handvest dan ook niet dienend wordt aangevoerd. Verzoeker heeft de mogelijkheid om voor de Raad aan te tonen dat de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet steunt op werkelijk bestaande, concrete feiten die door hem met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld. Voorts stelt de Raad onder verwijzing naar de klassieke definitie gegeven in het handboek van A. MAST (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 1055, randnr. 1021) betekent “volheid van

rechtsmacht”, luidens de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95), dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming, of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. In het kader van de uitoefening van deze volle rechtsmacht, heeft de Raad een annulatiebevoegdheid met terugwijzing en dit op twee limitatief bepaalde gronden (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, Vreemdelingenwet):

- omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld;
- omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Het feit dat de Raad bij een vastgestelde substantiële onregelmatigheid of het ontbreken van essentiële elementen waardoor hij zijn volle rechtsmacht niet kan uitoefenen, de bestreden beslissing vernietigt en terugstuurt naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet zelf een beslissing in de plaats stelt, komt niet tekort aan de eis van “volle rechtsmacht” (zie ook in die zin R.v.St. over “volle rechtsmacht” arrest nr. 160.759 van 29 juni 2006; R.v.St., nr. 160.761 van 29 juni 2006; R.v.St., nr. 160.760 van 29 juni 2006).

Verder vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 lid 1 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Voormeld artikel is in deze niet toepasselijk omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgung uitspraak doet. Hij is er door de wet mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953. Tenslotte dient met betrekking tot de prejudiciële vraag vooreerst te worden opgemerkt dat wanneer een richtlijn is omgezet in het interne recht hij niet meer rechtstreeks kan worden ingeroepen, behalve om aan te voeren dat zijn omzetting niet correct zou zijn gebeurd (zie in dezelfde zin R.v.St., nr. 117.877 van 2 april 2003). Dat dit in casu niet wordt aangevoerd. Zo het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, geregeld wordt vermeld tijdens de beraadslagingen van de advocaten-generaal en een invloed heeft gehad op de conclusies van het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen dient er evenwel op gewezen te worden dat het Handvest nog geen bindende kracht heeft. Overigens blijkt ook uit het artikel dat verzoeker aanhaalt dat het Handvest geen wettelijke status heeft maar eerder een politieke verklaring is. Verzoekers verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie wordt dan ook om die redenen verworpen. Het middel is aldus verworpen.

- 2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht van artikel 62 van de vreemdelingenwet en schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en schending van artikel 1 A(2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing in eerste instantie onvolledig is daar er enkel wordt ingegaan op de huidige situatie in Nepal en het feit dat weinig geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vluchtroute. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing in tweede instantie

ook manifest foutief is daar hij wel degelijk voldoende feiten of gegevens heeft aangehaald ter staving van zijn asielrelaas. Verzoeker meent verder dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en geeft artikel 48/3 van de vreemdelingenwet weer. Verzoeker vraagt zich af wat het belang van reisroute is nu het onomstotelijk vast staat dat hij gevlucht is. Verzoeker verklaart dat zijn oom het paspoort regelde en dat het bijgevolg vanzelfsprekend is dat hij niet op de hoogte was van geboortedatum, geboorteplaats of diplomatieke post waar het paspoort was uitgereikt. Verzoeker geeft toe dat de mogelijkheid bestaat dat hij misschien grondig zou worden ondervraagd maar dat dit gelukkig voor hem zich niet heeft voorgedaan. Verzoeker besluit dat dit argument de asielaanvraag allerm minst ongeloofwaardig maakt. Verzoeker betwist verder de analyse van de actuele situatie die aan de bestreden beslissing werd toegevoegd en stelt dat er niet kan gesteld worden dat de burgeroorlog volledig voorbij is en verzoeker verwijst hiervoor naar de website van www.nepalnews.com. Verzoeker stelt zich vragen bij de duurzaamheid van het vredesproces. Verzoeker stelt verder dat hij niet beschikt over een intern vluchtalternatief en dat hij geen bescherming kan krijgen in Kathmandu en dat hij nergens terecht kan.

- 2.4 De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416 van 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411 van 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij vage verklaringen aflegde over de reisdocumenten waarmee hij zou hebben gereisd. De bestreden beslissing merkt ook terecht op dat verzoeker geen paspoort, vliegtuigtickets, instapkaart of zelfs maar bagagesticker kan voorleggen ter staving van zijn beweerde reisweg en gebruikte reisdocumenten. De vaststelling dat een kandidaat-vluchteling geen enkel reisbescheiden kan voorleggen en aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk maakt, houdt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn relaas in.

Met betrekking tot de actuele vrees dient de verzoekende partij aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat haar vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; zie ook: R.v.St., nr. 46.530 van 16 maart 1994; R.v.St., nr. 96.562 van 18 juni 2001; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april

2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.5 Het gehoorgesprek ter terechtzitting omtrent de actuele vrees verloopt als volgt:

"De situatie is in Nepal grondig gewijzigd; wie en wat vreest u als u nu zou terugkeren?"

Advocaat vertegenwoordigt verzoeker: "Het vredesproces is precair. Schandalig op dit moment te stellen dat Nepal op weg is naar een stabiele situatie. Gaan de verkiezingen wel door? De Maobadi zijn van plan uit de regering te stappen."

6 Uit publieke bronnen blijkt dat de onderhandelaars van de Nepalese overheid en de Maobadi na de ondertekening van een vredesakkoord in november 2006, in december 2006 een akkoord hebben bereikt over een overgangsgrondwet die op 15 januari 2007 werd goedgekeurd door het Huis van Afgevaardigden ("Nepal parliament ratifies interim constitution", 15 januari 2007, <http://jurist.law.pitt.edu>). De Maobadi hebben dezelfde dag hun zetels in het interimparlement ingenomen ("Nepal's 'day of reconciliation'", 16 januari 2007, <http://news.bbc.co.uk>) en onder toezicht van de Verenigde Naties (VN) een aanvang genomen met de inlevering van hun wapens (Gopal Sharma, Reuters, "Nepal Maoists begin handing in their arms", 17 januari 2007, <http://www.alertnet.org>). De VN hebben inmiddels de eerste fase van de registratie en opslag van wapens van de Maobadi en van het Nepalese leger voltooid ("NEPAL: Registration of weapons completed with UN help", 17 april 2007, <http://www.irinnews.org>). Vijf voormalige Maobadi werden benoemd tot minister in de interimregering, zestien overige ministerposten werden verdeeld onder de andere zeven belangrijkste partijen van de interimcoalitie ("Nepal's Maoists in government after deal ends 10-year war", 2 april 2007, <http://www.guardian.co.uk>). De recente onrust in de regio Terai tussen de Madhesi People's Rights Forum (MPRF) en de Maobadi blijft beperkt tot de zuidelijke grensstreek met India ("Nepal peace", 16 juli 2007, <http://www.alertnet.org>). Op 18 september 2007 besloten de Maobadi uit de interimregering te stappen. Ze riepen op tot straatprotesten en eisten naast een aanpassing van het kiessysteem de onmiddellijke afschaffing van de monarchie maar benadrukten dat de agitatie vreedzaam zullen verlopen. Ze blijven wel in het parlement en hun leiders verzekerden dat hun partij zich niet zal terugtrekken uit het vredesproces, dat de strijders die nu ondergebracht zijn in de kampementen onder VN-toezicht zullen blijven en dat het akkoord dat voorheen bereikt was om samen te werken met de coalitie van zeven partijen niet geannuleerd zal worden. De voormalige rebellen blijven discussies voeren met de andere belangrijkste politieke partijen en de acht partijen zijn op 19 september 2007 overeengekomen dat er nood is aan onderlinge eenheid om het vredesproces en de democratie voort te zetten en dat ze hun geschillen zullen oplossen op basis van politieke consensus. Er is geen terugkeer naar een gewapend conflict ("Maoist 'short of options' in Nepal", 18 september 2007, <http://news.bbc.co.uk>; "Eight parties agree to keep their unity in tact", 19 september 2007, www.kantipuronline.com; Gopal Sharma, Reuters, "Nepal leaders positive after talks to woo Maoists", 19 september 2007, <http://today.reuters.com>) en er is geen gegeven voorhanden dat deze situatie onstabiel is.

Verzoeker stelt dat hij als grootgrondbezitter tot een risicocategorie behoort en om deze reden niet terugkan. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor op 25 juni 2007 met betrekking tot de actuele vrees ten aanzien van de Maobadi verklaarde dat hij zowel als zijn moeder nog steeds moeten vrezen omdat de Maobadi wraak willen nemen omwille van de dood van drie Maobadi. Verzoeker heeft op dat ogenblik met geen woord gerept over het feit dat hij tot de risicocategorie van de grootgrondbezitters zou behoren (gehoorverslag p. 5). Voorts stelt de Raad vast dat

de bronnen die verzoeker aanbrengt de informatie waar het Commissariaat-generaal naar verwijst niet weerlegt. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is gebaseerd op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen, zodat de documentatie die verzoeker aanvoert niet vermog afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

De verzoekende partij brengt noch in haar verzoekschrift, noch ter terechtzitting, enige contra-indicatie bij ter weerlegging van deze, in relatie tot het ogenblik waarop zij haar land verliet, gewijzigde toestand in Nepal. Zij maakt, gelet op de actuele situatie, niet aannemelijk dat zij in geval van een terugkeer nog vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zou vrezen.

- 7 In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 1 In ondergeschikte orde roept verzoeker de schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst hiervoor naar de huidige situatie in Nepal, naar het reisadvies van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van 2007, naar de website nepalnews.com en naar een rapport van het OHCHR. Verzoeker zou in aanmerking komen voor het statuut van subsidiaire bescherming omdat er sprake zou zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapens conflict.
- 2 De verschillende incidenten waarover gerapporteerd in de documentatie aangebracht door de verzoekende partij werden uitgelokt door de Young Communist League. Zij hadden plaats in welbepaalde districten, waren beperkt van omvang en kunnen geenszins gekwalificeerd worden als een internationaal binnenlands gewapend conflict. Gelet op de gewijzigde situatie, zoals hierboven uiteengezet, kan worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan worden besloten dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 27 september 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. MERTENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. MERTENS.

A. VAN ISACKER.